

butlletísocial 'Mai enrera'

2a Època, Gener-Juliol 2022 – Núm. 161

Pedalant per les muntanyes de Prades

BTT / 8-9

EDITA

Editor: Club Excursionista de Gràcia

Coordinació i Consell de Redacció:

Joan Alarcón i Jordina Grau

Maquetació: lwainer.com

Dipòsit legal: B.9720-1961 / **ISSN:** 2696-7251

Publicació degana de la premsa de Gràcia

Club Excursionista de Gràcia

Passatge Mulet, 4 - 08006 Barcelona

Tel.: 932 378 659 / Fax: 932 373 148

a/e: cegracia@cegracia.cat

web: www.cegracia.cat

Facebook: /clubexcursionistadegracia

Twitter: @cegraciaca

Instagram: @clubexcursionistadegracia

Creu de Sant Jordi 1992

Medalla d'Honor de Barcelona 2004

Placa de Bronze de la Reial Ordre del Mèrit

Esportiu 2011

Adherit a:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya

Federació Catalana d'Espeleologia

Federació Catalana d'Entitats Corals

Mountain Wilderness Catalunya

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning

Adreces de contacte:

Club: cegracia@cegracia.cat

Presidència: presidencia@cegracia.cat

Butlletí: butlleti@cegracia.cat

Secció Esquí de muntanya: esquí@cegracia.cat

Secció Muntanya: muntanya@cegracia.cat

Secció Senders: grupdesenders@cegracia.cat

Secció d'Escalada: gede@cegracia.cat

Secció d'Espeleologia: gie@cegracia.cat

Secció BTT: btt@cegracia.cat

Grup de Barrancs: barrancs@cegracia.cat

Grup de Joves: joves@cegracia.cat

Grup de Famílies: families@cegracia.cat

Matagalls-Montserrat: mm@cegracia.cat

Agrupament Escolta Pere Rosselló:

ae.pererossello@gmail.com

En aquest número han col·laborat:

Antoni Mas, Antoni Vives, Carles Albesa, David Senar, Francesc Davi, Helena Santacana, Isabel Jové, Joan Alarcón, Joan Cullell, Jordina Grau, Mireia Rovira, Pilar Venteo, Oriol Lecha.

Portada, Boletín nº 161

La Mussara. Foto Mireia Rovira

Editorial

Text: Joan Alarcón

Aquest any 2022 i gràcies al control de la pandèmia i a l'esforç de la ciutadania en general per mantenir certes mesures de prevenció, el nostre horitzó muntanyenc s'ha eixamplat i per fi gran part de les nostres expectatives, a dia d'avui, s'han complert.

Iniciàvem l'any amb les portes del Centenari per obrir i amb prou feina vam ser rebuts, els mesos d'octubre i desembre de l'any anterior, a l'UFEC i al Parlament. L'ambició de fer moltes coses ja projectades al dossier del Centenari, ens impulsava a treballar amb totes aquelles persones que s'anaven afegint a aquelles activitats que, treballades per Junta Directiva i Seccions, formaven un conjunt engrescador. D'aquestes activitats, no comentarem res en aquesta publicació i ho deixarem pel 2023. Tot i això, esperonem a qui encara no ha participat en cap activitat del Centenari perquè formi part d'aquesta commemoració en la qual hi ha cabuda per tothom.

Tanmateix, en un any en què les activitats programades s'han desenvolupat amb un èxit raonable, durant els mesos de novembre del 2021 i març, juliol, agost i setembre del 2022, ens entristien les notícies del traspàs dels nostres amics i consocis Robert Spoerry Stangle, Manel Edo Rubio, Mercè - Solans Martínez, Josep Roca Ortiz i Jaume Mas Ramón. Tots ells fidels col·laboradors del Club.

El seu bell record restarà entre nosaltres.

Foto: Robert Spoerry i Stangle 1960

Foto: Manel Edo

Robert Spoerry i Stangle

El propassat 30 de novembre d'enguany ens deixava el nostre company i consoci Robert Spoerry i Stangle a l'edat de 85 anys. Nascut a Barcelona i de pares suïssos, conservà la nacionalitat suïssa, però de sentiment català. Soci del CEG i del GEDE des del 1955, fou President d'aquest darrer el 1960, on organitzà el XXè aniversari amb una sèrie de

diversos actes i una exposició a la Caixa de Pensions, que recollien tota la història dels anys transcorreguts. Llegint l'article publicat el novembre del 1961 al nostre Noticiario-Circular, ens adonem de la gran tasca realitzada i de la rellevància que estava agafant el nostre Grup Especial d'Escalada.

La darrera vegada que vam tenir contacte amb en Robert va ser a la trobada d'expresidents del GEDE, l'any 2017 a Montserrat, durant la celebració del 75è aniversari del Grup. Sempre ens restarà el teu record.

Des del Gràcia i el GEDE, rebí la seva família el nostre més sincer condol.

Manel Edo i Rubio

El dia 31 de març del 2022 ens ha deixat en Manel Edo i Rubio a l'edat de 90 anys.

Feia 54 anys que era soci del Club. Poc temps després de fer-se soci, el 1968, va ser membre de la junta de la Secció d'Acampada, primer com a responsable de material i més endavant com a vicepresident. La seva vídua, la Conxita Ros, també va ser membre de la junta de la secció d'acampada a la secretaria. A la secció d'acampada col·laboraven i participaven en la majoria de les acampades amb els seus fills Carme i Manel.

Els lligams amb la «família» del Club es van intensificar quan, juntament amb 5 famílies del Club, van llogar una masia al llavors remot poble de Vallcebre.

També participaven en l'organització de la Matagalls-Montserrat, inicialment en el control de sortida al cim del Matagalls i, posteriorment, al primer control del Pla de la Calma.

L'altra secció que els va donar moltes satisfaccions va ser la Coral, on van poder continuar vivint el pols del Club, sobretot quan les forces ja no els permetien continuar arrossegant la caravana.

En Manel Edo mai va deixar de demostrar fidelitat i amor a la nostra Entitat. Des d'aquí volem expressar el nostre sincer condol als familiars, descansí en pau.

Joan Cullell i Verdiell

Esperant la sortida. Foto: Organització

La Directa Edició Zero

Text: La Redacció

Després de diverses proves i temptatives, permisos i entrebancs, el diumenge 30 de maig es posava en marxa l'Edició Zero de la Directa al Tibidabo. Es tractava de fer la pujada des de Vil·la Urània (prop del Club) fins la plaça del Tibidabo. Com rere fons teníem la Pandèmia i totes les limitacions que ens havia imposat. Però del que es tractava era de recórrer els prop de cinc quilòmetres que separaven els dos punts indicats, corrent, marxant, caminant,...i així ho van fer els 122 participants que van finalitzar la cursa al costat del Temple Expiatori. El resultat de la cursa ha estat prou positiu i a servit com assaig general per la propera edició. També des d'aquest escrit donar les gràcies a totes les persones voluntàries i autoritats municipals que han fet possible aquest acte esportiu.

Acabada la cursa. Foto: Organització

Visita a la UFEC

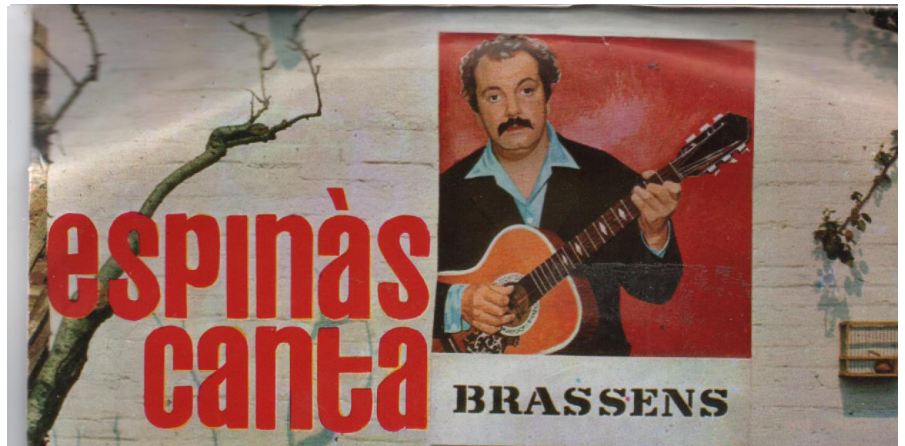
El dia 19 d'octubre del 2021, la Vice-presidenta del Club Montserrat Freixas, en Francesc Sanahuja i en Joan Alarcón, visitàvem les dependències de la UFEC (Unió de Federacions Esportistes de Catalunya), on se'ns havia concedit una entrevista amb la Secretària General de l'Esport i l'Activitat Física, la Sra. Anna Caula i Paretas. La visita consistia en demanar suport institucional per a realitzar les activitats del nostre Centenari. L'entrevista transcorregué molt cordialment, exposant-li a la Sra. Secretària i al seu secretari, les nostres impressions sobre les activitats projectades, a la vegada que informàvem de les activitats més rellevants que organitza el nostre Club. Abans de finalitzar la reunió, aprofitarem l'avinentesa per a regalar dues samarretes de la Matagalls-Montserrat "virtual" als nostres amfitrions, els quals refusaren l'obsequi dient "no podem acceptar-la, la samarreta s'ha de guanyar". Finalitzarem la reunió amb una foto de grup en els jardins d'aquelles instal·lacions.

Imatge de grup

CULTURA

Josep Maria Espinàs, novel·lista i cantant

Text: Carles Albesa i Riba

Em trobo en una edat escandalosa: estic deixant enrere els 92 anys i vaig camí dels 93 (...) Molts dels meus lectors ja han mort, però la fidelitat dels que em recorden fa que encara em senti viu.

Ho va escriure Josep Maria Espinàs a la seva columna d'*El Periódico* del 17 d'abril del 2019. Amb pocs mesos de diferència podria valdre també per a mi, ja que els dos som nats el 1927, ell pocs mesos abans que jo. Espinàs és un tot terreny de la nostra cultura. Excel·lent i prolífic escriptor, no és estrictament un novel·lista i dos títols seus, *Com ganivets o flames* i *L'últim replà* van guanyar els premis Janot Martorell i Sant Jordi de novel·la. Tampoc no és un cantant i va ser capdavanter de la nova cançó, traductor i accidentalment intèrpret de George Brassens.

Conservo com una joia discogràfica el single *Espinàs canta a Brassens*, amb la seva traducció al català de la impressionant pregària de Francis Jammes, que diu així: Pel nen que està morint en braços de sa mare, / a l'hora que al carrer hi ha infants que fan gatzara / i per l'ocell ferit que sense saber com / té el pic vermell de sang i va caient a plom, / per la set i la fam i pel deliri ardent, / Déu vos salve Maria. // Pel noi apallissat per l'embriac quan entra, / pel ruc que va rebent cops de garrot al ventre / i per l'home innocent que ha sigut castigat, / per la noia venuda que ja han humiliat, pel fill que té una mare marcada per l'insult / Déu vos salve Maria. // Pel Nord, Sud, Est i Oest crucificant la terra, / per tots els que en la carn sofreixen dura guerra, / pels que no tenen peus, pels que no tenen mans / i pels malalts que mai no reben visitants, / pel just que és col·locat enmig dels assassins, / Déu vos salve Maria. // Per la mare que sap que el fill ferit és viu / per l'ocell que ha cridat, l'ocell caigut del niu / per l'herba que té set i finalment ja plou, / pels ulls amics i per l'amor que torna a ser / i pel captaire que ha trobat el seu diner, / Déu vos salve Maria.

Per molts anys, Josep Maria, i a mi pel que em toqui!

Junta de Senders

El grup de Matinals fa la darrera sortida del curs 2020-2021

16 de juny

Text: Antoni Mas | Fotos: Isabel Jové

Aquest passat dimecres 16 de juny hem realitzat la darrera sortida del curs del Grup de Matinals. En aquesta ocasió, a més de la caminada habitual, hem completat la jornada amb un animat dinar de germanor en un restaurant proper al Baixador de Vallvidrera.

La sortida ha estat una ruta típica per la Serra de Collserola. Des de Molins de Rei, ens hem adreçat cap a Castellciuró, un punt que ens ofereix una bella vista de la vall del Llobregat i el seu entorn. Aquest enclavament fortificat ja defensava el territori abans de la invasió musulmana del segle VIII.

Tot seguit, sota un sol intens, hem enfilat la carena per una continuada pendent fins arribar a Santa Creu d'Olorda, tot visitant també la Pedrera dels Ocells. Racons que no per coneguts perden el seu encant.

A Olorda hem pogut fer una bon esmorzar i, sobretot, un bon beure fresquet, a l'ombra dels envelats del bar que estava oportunament obert.

Des d'aquest punt, i ja més refets de la calor, hem seguit pujant cap al Coll de Can Mallol i, després d'un tram pel voral d'una carretera, hem seguit camí cap al Puig de Can Pasqual (473 m), punt més elevat del nostre recorregut.

Passat el Turó de Castellví, el camí ha començat una forta pendent de baixada que ens ha dut directe cap al nostre objectiu final, el Baixador de Vallvidrera.

Junta de senders

FELIP CABRERA I LLUMÀ | President

JOSEP PEREZ I BORT | Secretari

PILAR VENDEO I GARCIA | Tresorera

ANTONIO MORENO I SANS | Vocal comunicació i material

MIQUEL FABRÒ I RAFOLS | Vocal sortides

ANTONI MAS I RAGUER | Vocal sortides i matinals

La Junta es va constituir el 25 de maig del 2021

Castellciuró, antiga fortalesa

Davant del restaurant

En aquesta sortida final del curs, hem apreciat com poques vegades les breus aturades a l'ombra de les arbrades, l'aigua relativament fresca de les cantimplores i els bons moments de conversa amb les companyes i els companys. Hem aprofitat els trams en què el camí s'eixampla per xerrar uns al costat dels altres. Hem aprofundit en temes d'actualitat que anaven des del futur poblament del planeta Mart, a les raons de la lluita feminista o les preferències culinàries per la tripa a la brasa.

En arribar al restaurant, ens hem entaulat davant un bon refresc, sense parar de xerrar i comentar la calor de la jornada.

Aquestes matinals, des de la seva creació, han anat forjant un bon grup d'amics que creix a cada sortida. Tothom hi és benvingut i tractem que ningú s'hi pugui sentir fora de lloc. És una gran família que ens trobem cada setmana i ens sentim a gust caminant plegats.

Per acabar, vull deixar constància que aquest curs ha estat complicat, per descomptat a causa de la pandèmia, però també perquè el grup s'ha hagut d'adaptar a un nou estatus dins la Secció de Senders. Això no ha estat fàcil però tothom hi ha posat la bona voluntat necessària per fer-ho possible.

El grup ha sortit a caminar pràcticament cada setmana, adaptant-se a les possibilitats de cada moment. De forma incansable, hem anat superant les dificultats imposades per les diferents fases de confinament, sense deixar ningú enrere.

És un valor segur per al Club i per a la Secció de Senders gràcies a la bona coordinació de la Isabel Jové i en Joan Anton Molinos. Gràcies a ells dos i que puguin seguir al llarg de molts més anys aquesta tasca!

Baixant el Turó de Castellví

Arribant al baixador de Vallvidrera

La Mussara. Foto: Mireia Rovira

Pedalant per les muntanyes de Prades

Text: Mireia Rovira

El cap de setmana del 3 i 4 d'octubre va tenir lloc la setena activitat programada de la secció de BTT. Molt poques sortides es van poder dur a terme causa de la pandèmia.

Cinc companys i companyes de la secció ens vàrem decidir a participar-hi, encarant-nos al temps rúfol que ens esperava: nuvolades, vent i fred van ser la tònica del cap de setmana.

La sortida inicial es plantejava com una travessa entre les poblacions de Reus i Montblanc. Finalment, per facilitar la logística (que ja teníem prou complicacions), es van dissenyar dues rutes circulars partint des de la mateixa població de Prades, on ens vàrem allotjar al càmping local, entre tendes i una furgoneta.

Dissabte: 55 km + 1.300 m

Ens trobem al càmping prenent un cafè mentre ens acabem d'abrigar. La ruta passa per llocs emblemàtics de les muntanyes de Prades i dels boscos de Poblet. Majoritàriament, és una ruta rodadora per les bones pistes de la zona, amb un únic tram inicial de tragar la bici per salvar el coll del Serafí i que ens permet enllaçar amb la pista que ens du cap al primer mirador del dia: la Mola d'Estat (o dels Quatre Termes).

Durant tot el recorregut, anem descobrint punt d'interès històric i arquitectònic, com pous de gel i d'aigua, forns de

calç, mines, balms, cases forestals i refugis. També acabem trobant un sender molt bucòlic que ens permet gaudir d'una baixada deliciosa, i a la tarda, després de dinar, al mirador de La Pena, visitem el bosc micològic per acabar fent l'obligada visita a la font de Prades i sopant al refugi un cop instal·lats.

Diumenge: 50 km + 1.200 m

Aprofitant que som un bon grupet, ens decantem per una ruta més dura i tècnica, amb fortes pujades i baixades al llarg del dia i corriols que ens fan suar (i empènyer) de valent.

Pedalem cap a les ermites de Sant Roc i l'Abellera, que malauradament no podem visitar. Seguim cap a Capafonts i l'ermita de la Mare de Déu de Barrulles, per a arribar al Mas d'en Toni, on els efectes del Glòria encara són molt evidents. A Farena hi arribem passant vora el Toll de l'Olla, molt freqüentat per banyistes durant els mesos d'estiu. A partir d'aquí, ens esperen el trams més durs del dia. La pujada des del Molí d'en Fort fins a Mont-Ral requereix tècnica i explosivitat i, tot i així, cal empènyer les bicis un bon tram. Arribats al poble i abans de parar a fer un mos, ens decidim a visitar-ne l'església, penjada al capdamunt del turó que el governa i que ens regala una bona panoràmica de la ruta resseguida.

Ja descansats, seguim cap a l'Aixàviga, on ens espera l'altra pujada exigent fins a l'Artiga del Mill, per pistes

Mola dels Quatre Termes. Foto: Francesc Davi

Era de Noguers. Foto: Mireia Rovira

pedregoses i corriols poc pedalables fins que guanyem prou altura. Finalment, seguim per la solitària carretera fins el Coll de la Mussara, des d'on visitem el Refugi i el poble abandonat. Reprenem pista passant per sobre dels avencs de la Febró fins arribar al poble, on per decisió

unànime, finalitzem els 7 km que queden de ruta per carretera, apressant-nos una mica per torbar taula en algun bar de la plaça Prades, on amablement s'apiaden de nosaltres i aconseguim un dinar excel·lent per acabar la ruta amb un bon gust de boca.

Dalt del Tuc 2.446 m

Tuc de la Cometa 2.446 m.

Text: Helena Santacana i Fabré | Fotos: Membres de la sortida

El cap de setmana 11 i 12 de desembre vam fer la primera sortida hivernal de la secció de muntanya del CEG, després de l'obligada aturada per la p. pandèmia de la COVID. Les ganes de pujar cims amb neu i de retrobar-nos amb els bells amics i companys de muntanyes sobreixien de les nostres entranyes.

Dissabte, ben d'hora, vam quedar a Palau Reial el Jordi, l'Arnau, la Montse, l'altre Jordi, el Joan, el Ricard, la Júlia i l'Helena... altre cop junts a muntanya! Per a alguns era la primera trobada des de feia molt de temps, i amb COVID... no ens podem petonejar, abraçar, distància de seguretat, mascareta, mans netes...?! Prou de bajanades, que els amics s'abracen i avall! I si enganxes alguna cosa, elevat sia Déu, que pararem bojos tots plegats!

La ruta ja va començar a la parada per esmorzar al forn de la Rosa Serra d'Artesa de Segre per assaborir un assortit boníssim de coques salades i dolces. Quina feinada decidir quina escollir! Això ja és una part tècnica de la sortida que, segons l'entrenament, habilitat i decisió de cadascú, s'és més ràpid o lent a l'hora d'escollir. És com posar-se els grampons a 10 graus sota zero: tensió, rapidesa i seguretat en un mateix!

Un cop tips i satisfets, cap a la Vall fosca que hi falta gent! Vam arribar-nos fins a Capdella, on ens esperava la Montse. El Lluís l'havíem arreplegat pel camí. Nova gent al CEG i benvinguda! Ara sí que ja hi érem tots.

La idea de dissabte era poder endinsar-nos a la vall de Riquerna, però només sortir del cotxe, a Capdella, bufava un vent de cal déu; s'havien deixat les portes obertes de bat a bat! Així que vam girar cua, vam perdre alçada i a buscar una zona més arrecerada. Vam anar a pasturar pels pobles de la vall: la Pobleta de Ballveí, Estavill i Antist. Una ruta de 4 horettes que ens va regalar retalls preciosos de la part baixa de la vall. Cerveseta al bar del poble i cap al refugi Tacita (d'on deu venir aquest nom?), que ens esperen per sopar.

Bon sopar i historietes vora el foc per arreglar el món i el CEG, que no sé què és més difícil... Que si amb 20 € de benzina pugés i baixes de la Vall Fosca, que si llogues una furgoneta surt més a compte, que si els no vacunats s'aprofiten dels vacunats, que si els vacunats són uns venuts, que si hi ha gent que "truca" el patinet per córrer més, que si la Matagalls això (no ho diem per por a represàlies..), que si la reforma del club allò (ídem...), que si estem en una conxorxa de les farmacèutiques, que si el CEG és el millor club del món... aiii, que en són de bonics i enriquidors, aquests moments! I com els trobàvem a faltar!

L'endemà al matí ens vam aixecar ben d'hora, esmorzar com reis i cap a fer cim! El dia ens esperava ben clar i sense gota de vent. Dissabte havia ventat tant que el vent s'havia endut molta de la neu que havia caigut els darrers dies.

Posant a prova els cotxes i els conductors, vam aprofitar la pista que porta als corrals de Pobellà per estalviar-nos tros de caminar. Què dius...

Visitant els poblets de la vall

Cap el Tuc de la Cometa

no hem sortit a fer això? A caminar? Però seeeempre hi ha aquella coseta que t'empeny a deixar el cotxe el més amunt possible per estalviar-te camí... la gran contradicció del muntanyenc... Així que vam seguir per la pista fins que el cotxe del Jordi va dir prou al segon revolt amb placa de neu.

Vam començar a caminar fins a la collada de Sant Quiri, on ja vam trobar la neu que tant anhelàvem. Es podia caminar sense raquetes, però amb l'afany de calçar-les i treure'ls la pols algú se les va posar. Feia un d'aquells dies d'hivern tan bonics amb un sol que escalfava, no cremava i ho embellia tot.

A mesura que anàvem agafant alçada s'albiraven els pics omnipresents il·lustrats de neu. El primer a treure el cap va ser el Turbón, que ens resguardava l'esquena mentre

anàvem pujant. Amb pujadeta suau vam anar fent cap al planell de la Regalèssia, després al collet de Roi fins a arribar al nostre objectiu: el tuc de la Cometa, de 2446 metres. Un cim discret i senzill, però amb unes vistes que ho desvetllen TOT. Des de Montserrat fins a la Pica d'Estats, del Turbón al Cadí, i del Congost de Mont-rebei al Montsent de Pallars, que presidia el convit. Amb el bon temps que feia vam poder gaudir una estoneta per delectar-nos i nodrir-nos d'aquest paisatge que ens oferia la Mare Natura.

Després de la foto de rigor vam desfer camí fent-la petar, a voltes en silenci, xiulant... fins arribar al cotxe i tornar altre cop cap a ciutat per reprendre les nostres vides allunyades d'aquests racons que ens guardem per quan fan falta.

Un plaer i fins la propera!

Part de l'escalada

Assemblea GEDE 2021

Via Espolón Central Puig Campana: 430m / V+

Text: David Senar

En Assemblea celebrada el 3 de novembre del 2021 es va constituir l'actual Junta directiva del GEDE i que consta de:

ORIOL LECHA I AUGÉ

President

NATÀLIA ARROYOS I SERRA

Vicepresidenta

JÚLIA ARMENGOL I ESCOLÀ

Vicepresidenta

ÀLEX DE LA CRUZ I CORONAS

Tresorer

MARIA MARTÍN I MOLINÉ

Vocal

Ara que visc a València, descobreixo vies mítiques de la geografia valenciana i alacantina que durant l'hivern són molt adequades per l'escalada.

He tingut la sort, en aquesta ocasió, de fer la via amb en Joan Toledo, un muntanyenc que fa molts anys que escala i una gran persona, molt positiva i respectuosa amb la natura, la història i la gent de la muntanya. El Joan té un gran coneixement de la geografia i les vies valencianes i el considero un dels llops de la regió que escala tots els dissabtes.

Com tota excursió, matinem i sortim de la plaça de bous de València a les 6 del matí. Després de dues hores de conducció arribem al peu de la muntanya i preparam el material. En aquesta ocasió, únicament agafem un joc complet de Totem Cam i 4 savines, una combinació perfecte per fer la via de l'Esperó Central, perquè és una via «tàpia» en la qual ens hem d'auto-assegurar sovint, però amb una roca molt agraïda i d'una qualitat fantàstica. Ens oblidem d'agafar un joc de friends que al principi no trobem a faltar, però just quan arribem al peu de via ens adonem que no l'hem portat... uf!

La caminada fins a la primera cordada és d'uns 45 minuts i ens guiem per un medalló que hi ha a la base de la muntanya i que rodegem per l'esquerra.

Els primers dos llargs, el Joan els va encadenant d'una tirada, ja que volem començar amb bon ritme.

Dalt del cim

El Puig Campana al fons

Després continuem fent els llargs intentant allargar les cordades perquè podem fer reunions amb friends, arbres o parabolts d'una forma segura. Un parell de cops, veiem que el fet d'haver allargat més distància de la marcada, és contraproductiu perquè la corda tiba, però, per una altra banda, podem començar la següent cordada d'una forma més segura, ja que intentem acabar just abans dels passos més verticals i exigents.

El cel comença a ennegrir-se. Decidim accelerar el ritme i encadenem els dos últims llargs alternant-nos de primer perquè no volem córrer el risc d'haver d'escalar amb la paret molla. Per sort, podem fer l'última reunió a 8 metres de la reunió final marcada a la via. Aquests últims 8 metres no són cap problema; es tracta d'una travessia molt fàcil que pot fer-se sense corda perquè no hi ha risc de caiguda.

Dalt del cim, en Joan truca al Miguel Gascón, que va ser qui va obrir aquesta bonica i assequible via el 18 de març del 1970. D'aquesta manera, compartim la pujada amb qui la va obrir. Un gest molt maco d'en Joan.

Els núvols continuen presents i fem la baixada a bon ritme gràcies al fet que la travessia fins a la tartera està molt ben assegurada, com si fos una via ferrata.

La tornada per la tartera va ser fàcil gràcies a un visible caminet.

La pròxima via que farem amb en Joan serà al Penyal d'Ifach!

Una abraçada des de València i espero veure-us aviat!

Aquestes cinc guies que abasten totes les regions de Montserrat ja feia molt anys que estaven exhaurides i tot i que es va fer un contacte amb les publicacions de l'Abadia de Montserrat, ens van confirmar que el fet era aquell. Però, passats alguns mesos i amb la nostra sorpresa, ens van anar arribant els enllaços per a descarregar aquestes guies. Això ha estat possible gràcies a Jordi Ceballos, l'escalador que va fer la gestió amb la família Cama-Rodés i, aquesta, amb Ferran Labranya, coautor junt amb Josep Maria Rodés de les magnífiques guies d'escalada i, gràcies també, a les publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Des del GEDE agraïm a tots els implicats aquest gest de generositat.

SOCIS

L'autèntica història d'unes arres

Ha passat prou temps des de primers de 2019, perquè les aigües agitadaes del CEG s'hagin anat calmant després de dues Assemblees on s'havia de decidir la compra o no d'un refugi a Llavorsí.

S'acabà acordant que no es realitzaria l'operació de compra, però, va quedar una ombra que ara volem aclarir. Es tracta de les arres que es varen pagar per reservar la compra. I potser, ara, ja és moment que les persones que vàrem fer front a aquelles arres expliquem com va anar la cosa. I ho fem per dos motius:

Primer de tot per exonerar a la Junta del Club, presidida pel Ricard Martínez, de qualsevol implicació en el tema de les arres. A nosaltres, els que havíem pagat les arres, ens feia mal escoltar a amigues i amics quan en veu baixa acusaven, sense cap fonament, a la Junta de fer tripijocs amb la comptabilitat per escamotejar el preu de les arres.

El segon motiu que ens porta a publicar aquesta nota aclaridora és poder tancar del tot un tema que ens ha portat maldecaps, nits de malson i haver-nos de mossegar la llengua per no entrar en conflicte amb amistats forjades al llarg d'anys, de moltes excursions i bones estones.

Les coses varen anar així: dos socis que feia anys que no passaven pel Club van ser convocats per amistats a acudir a una Assemblea i se'ls va explicar que havien de votar en contra del projecte de compra d'un refugi. Aquestes dues persones varen fer el contrari del que els havien proposat i en acabar l'Assemblea estaven tan convençudes de la viabilitat del projecte que no van dubtar a oferir-se al president a pagar les arres i a intentar una nova convocatòria assembleària per veure si es podia capgirar el resultat. La segona Assemblea va resultar espantosa, amb acusacions de *tongo*, bronques i altres coses que ara ja no venen al cas. El fet és que es tornà a rebutjar la proposta de la compra.

El temps per fer la compra s'esgotava i llavors les dues persones que inicialment havien pagat les arres van contactar amb un altre parell d'associats i els hi van explicar el seu projecte. La cosa era tan engrescadora que els nouvinguts no varen dubtar d'afegir-se i primer de tot compartiren les despeses de les arres.

Aquell pla era que entre els quatre compràvem la casa, hi fèiem les obres necessàries i l'equipàvem per convertir-la en un confortable refugi. Llavors l'oferíem per un lloguer simbòlic al Club durant cinc anys. Passat aquest temps el Club decidia si realment valia la pena tenir un refugi a Llavorsí i si es creia que sí, li veníem al mateix preu que l'haguéssim comprat. Si el Club creia que no els era viable o interessant tenir aquell refugi, llavors nosaltres ja pensaríem que en fèiem. Havíem parlat de cobrar 100 € al mes les despeses de llum, aigua i gas. La Junta del Club no hagués tingut problema en aprovar l'operació de lloguer en una Assemblea ordinària on la votació en aquest cas hagués sigut per majoria simple i no com en les anteriors Assemblees on era necessària una majoria qualificada. En paral·lel, es volia demanar permís a la família d'en Roger Lloses per si se'ns permetia anomenar el lloc com a "Casa-refugi Roger Lloses i Huguet".

Per fer encara millor les coses i abans de tirar endavant l'operació es va voler consensuar amb les persones que s'havien destacat en la negativa de comprar el refugi quin era el nostre projecte. La Junta d'en Ricard es va posar en contacte amb aquestes persones per acordar una reunió, però la sorpresa fou que es tancaren en banda, no volent tenir cap contacte amb els posseïdors de les arres.

En vista de com anaven les coses, ens reunirem els quatre interessats en construir el refugi i decidirem que era preferible perdre els 5.000 € de les arres a tirar endavant el projecte que implicava per nosaltres una forta inversió, sense saber si seria ben rebut i sobretot per estalviar-nos mal de caps i probables conflictes amb amigues i amics de tota la vida.

I aquesta és la història verdadera d'unes arres.

Socis

Antoni Robert Andreu

Dolors Boter Huguet

Carme Aragó Vidal

Toni Vives Roig

**Club Excursionista
de Gràcia**

Foto: Joan Alarcón

CLUB EXCURSIONISTA DE GRÀCIA
www.cegracia.cat / cegracia@cegracia.cat
Passatge Mulet 4, 08006 Barcelona.
Tel.: 932 378 659 / Fax: 932 373 148

clubexcursionistadegracia
[@cegraciakat](https://twitter.com/cegraciakat)
[@clubexcursionistadegracia](https://www.instagram.com/clubexcursionistadegracia)

CERCLESPO

C/ Sant Lluís, 44-48.
08024 BCN
tlf: 93 219 36 48
cerclesport@grupcordada.com
www.cerclesport.com

Des de fa més de 40 anys a la Vila.
A LA MUNTANYA VES-HI PREPARAT

GR ZERO
ESPORTS DE MUNTANYA

Trav. de Gràcia 132
08012 Barcelona
934 16 10 67